

Mustat tulppaanit

Prologi

Matkapuhelimesta soitettu hätäkeskukseen. Kaupunki Torshälla, katuosoite tuntematon.

Mereen laskettu kukkaseppele, ei hautaa minne mennä, vain kalpea muisto jäähyväisistä.

Suruviestin kuultuaan tulivat ystävät ja naapurit kukkasiineen lohduttamaan ja ottamaan osaa. Sureva leski otti kukat vastaan ulko-ovella. Jokainen suree tavallaan. Onerva halusi elää surussaan yksin. Hän kävi tosin kaksi kertaa seurakunnan järjestämässä sururyhmässä, mutta siitä ei ollut apua, hän tuli vain entistä murheellisemmaksi toisten surevien joukossa.

Joskus harvoin hän piipahti Aionon luona muistelemassa menneitä, he olivathan tunteneet toisensa nuoruusvuosilta lähtien.

Nyt he olivat kaksi leskeä, elävän ja kuolleen, kuten Aionolla oli tapana sanoa.

– Oikeastaan sinulla kävi parempi tuuri, Aiono sanoi kaa-
taessaan lisää kahvia siroihin kukikkaisiin kahvikuppeihin.

– Tulet saamaan hyvät rahat vakuutuksesta ja leskeneläke
juoksee. Minulle jäi vain katkera mieli eron jälkeen.

– Jäihän sinulle kaksi lasta. Meille kun ei niitäkään.

– Niin, hienoja lapsiahan ne, vaikkei niitä nykyisin kovin
usein näekään.

– Pertulla meni viinan kanssa liian pitkälle. Toistä oli
juoppoputken takia monet kerrat poissa ja ajokorttinsakin

joi. Olisihan tuo kuitenkin saanut elää.

Onerva pyyhkäisi silmiään vaaleanpunaiseen serviettiin.

– Kyllä se oli kamala tapaus. Veit Pertun silloin satamaan, ja kun menit vastaan, laivaa ei tullutkaan.

– Olihan se. Tavallaan minä kuuntelen uutiset, mutta siinä aamukiireessä ne jäivät silloin kuulematta. Toivoin viimeiseen saakka, että Perttu olisi pelastuneiden joukossa, vahva ja uimataitoinen mies. Turhaan. Eikä edes hautaa minne mennä. Mikä hauta se meri on?

– Eihän niissä haudoissa kuin maatuvat jäännökset tai tuhkat, miten vain. Minä laitan aina vanhempieni muistoksi pyhäinpäivänä kynttilän tuohon parvekkeelle. Ajaa varmaan saman asian.

– Sitäkö mieltä olet? Tuota täytyykin miettiä.

Onerva vetäytyi kuoreensa. Naapurit ymmärsivät, että surutyö on täysipäiväistä työtä, joka on tehtävä loppuun. Jotkut puhuivat, että leski käy turhan usein pitkäripaisessa eikä tämän kassissa kilisekään siideri- tai viinipullot, vaan siellä kolisivat vahvemmat aineet. Tosin Onervaa ei kukaan ollut nähnyt juovuksissa.

Koko loppusyksyn Onerva möyhensi maata puutarhan takapihalla. Hän ahkeroi aamusta iltamyöhään. Seuraavana keväänä hänen omenapuunsa alle nousivat kukkimaan mustat tulppaanit. Kukat vaihtuivat kevästä syksyyn vuorollaan: orvokit, samettiruusut, asterit. Hämärtyvissä illoissa lepatti yksinäinen kynttilän liekki.

– Hei Onerva, täällä Aino. Onko sinulla illalla menoja?

– Mikä kysymys! Kyllähän sinä minun menoni tiedät.

– Hyvä, sitten lähdetäänkin Torshällaan tansseihin. Minä tulen autolla ja otan sinut kyytiin. Eikä mitään vastaan pulisemisia.

- Minulla on suruaika, jos et satu muistamaan.
- Olethan surrut jo yli vuoden. Ei Perttu tule takaisin, ja sinullakin vain yksi elämä.

Pitkän suostuttelun jälkeen Onerva lupasi, ja olisi valmiina kahdeksalta.

Hän tunsi tarvitsevansa pienen rohkaisuryypyn, sillä häntä alkoi jo kaduttaa mitä oli tullut luvanneeksi.

Onerva oli aina tykännyt tanssimisesta, eikä vuoden tauko ollut ehtinyt ruostuttaa taitoa. Eräs pitkänhuiskea, tummakulmainen mies alkoi tanssittaa Onervaa pitkin iltaa. Tarjosi baarin puolella siideritkin. Heillä näytti löytyvän heti yhteinen sävel.

Onerva muisteli Aion sanoja, että hänellä olisi vain yksi elämä. Loput siitä olivat nyt jäljellä. Siideri lämmitti mukavasti ja käsilaukussa olevan taskumatint sisäلتö kohotti tunnelmaa. Tummakulmainen Sampo pyysi saatolle. Onerva suostui sillä ehdolla, että he lähtisivät eri aikaan ihmisten puheilta välttyäkseen.

He tapasivat kadun päässä. Lokakuun kuutamoa valaisi tietä heidän kävellessään pienen metsikön läpi Onervan talolle. Kynttilän kalpea liekki lepatti omenapuun alla. Sampo ei sitä huomannut, vaan rakennusmiehenä silmäili kiinnostuneena yksikerroksista taloa.

Onerva tarjosi vodkagrogit ja voileipiä. Keskustelu virisi mukavasti. Onerva tunsi pitkästä aikaa heränneensä henkiin. Hän meni vesaan lisäämään huulipunaa ja hajuvettä. Parivuoteessa odotti aamulla vaihdetut lakanat. Ehkä hän sittenkin uskaltaisi?

Sampo tunsi tarvetta kevennykselle. Kellarissa on varmaan toinen vessa, hän mietti. Hän läksi laskeutumaan jyrkkiä rappusia. Hän availi ovia, pannuhuone, kylmiö, sauna, pyykkitupa. Hän oli jo aikeissa lähteä takaisin ylös, kun